

РЕШЕНИЕ

№ 2441

гр. София, 07.05.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 26.03.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **8671** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е проведено по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс.

Делото е образувано във връзка с жалба от [фирма], против частта от издадения от орган по приходите при ТД на НАП - С. Ревизионен акт № [ЕГН]/05.01.2011 г., потвърдена от директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – С. с Решение № 1437/24.08.2011 г.

В съдебното производство жалбоподателят е представляван от редовно упълномощен адвокат, който поддържа жалбата. Претендира разноски за водене на делото и представя писмена защита.

Процесуалният представител на ответника – директор на Дирекция „ОУИ” – С. оспорва жалбата, със становище за законосъобразност на оспорения ревизионен акт и счита, че заключението на счетоводната експертиза не допринася за изясняване на спорния въпрос относно реалността на доставките. Желаете юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД установява от доказателствата по делото следното.

Извършването на ревизията на [фирма] е възложено с издадена от началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” – ТД на НАП – С. Заповед № 1006657/10.08.2010 г., и е за определяне на задължения за ДДС, за данъчните периоди от 01.01.2009 г. до 30.06.2010 г. След приключването ѝ е съставен на 19.11.2010 г. Ревизионен доклад № 1006657, срещу който не е подадено писмено възражение. На 05.01.2011 г. е издаден

оспорения РА № [ЕГН] от инспектор по приходите, определен със ЗОКО № К 1006657/16.12.2010 г. С Решение № 1437/24.08.2011 г. директорът на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – С. е отменил част от акта.

Потвърдената част, относно отказа да бъде приспаднат данъчен кредит, начислен в издадени фактури от [фирма] и от [фирма] е предмет на оспорване в настоящото съдебно производство. С фактурите, посочени в РД (л.л. 78, 80 от делото) са документирани доставки на реклами – „ТВ и външна”, от [фирма] и телевизионна реклама от [фирма]. На адресите за кореспонденция ревизиращите не са открили офиси на двете дружества. Впоследствие са били представени доказателства, описани в ревизионния доклад. Извършените проверки и анализът на събраните доказателства са мотивирали органите по приходите да направят извода, че документиранияте доставки не са били реално извършени, и на това основание са отказали претендиращия данъчен кредит.

В жалбата и в писмената защита се сочи, че ревизионният акт е незаконосъобразен, необоснован и недоказан в обжалваната част, защото: чл. 71 ЗДДС предвижда само едно условие за упражняване право на данъчен кредит – притежаването на фактура; извършването на плащане на цената е данъчно събитие и основание за издаване на фактура и начисляване на ДДС; с начисляването на данъка възниква правото на приспадането му; налични са достатъчно доказателства за получаване на рекламните услуги.

След извършената проверка за законосъобразност и обсъждане на доказателствата, и на доводите на страните, съобразно изискванията на чл. 160, ал. 2 ДОПК, Съдът формира следните изводи по съществото на спора.

Решение № 1437/24.08.2011 г. на директора на Дирекция „ОУИ” - С. е постановено в срока, определен в чл. 156, ал. 6, вр. ал. 5 и ал. 4 ДОПК, след мълчаливото потвърждаване на РА и след подадена на 17.08.2011 г. жалба от дружеството. Това решение е валидно и допустимо. Подадената до Съда от пряко засегнатото юридическо лице жалба е в срок и подлежи на разглеждане по същество.

В частта от решението си, относно фактурите, издадени от [фирма] и от [фирма] решаващият административен орган е анализирал доказателствата, доводите на ревизиращите и възраженията на жалбоподателя, като е изложил мотиви за неоснователност на жалбата, които Съдът споделя.

Основният предмет на дейност на ревизираното дружество е в областта на леката промишленост, и е свързан с производство и продажби на конфекция, на униформени и защитни облекла.

В съдебното производство пълномощникът на жалбоподателя ангажира съдебносчетоводна експертиза, чието заключение не бе оспорено и е прието като доказателство. Други доказателства не са представени.

Жалбата е неоснователна.

Оспореният ревизионен е издаден в резултат на правилно прилагане на материалноправните разпоредби на приложимия ЗДДС и е съобразен установените в ДОПК процесуални правила. Актът е законосъобразен и обоснован, като постановен от компетентен орган по приходите, в съответствие с изискванията за форма.

И в действащия понастоящем ЗДДС, макар и под различна форма правото на приспадане на данъчен кредит задължително е предпоставено от наличието на доказателства за реално извършена доставка на стока или на услуга. Поради това, не е достатъчно само да е издадена данъчна фактура и да са извършени съответните

отразявания в счетоводството на доставчика и на получателя. Данъчен кредит, по смисъла на чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗДДС е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка, а правото на приспадане на данъчен кредит възниква, когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем (чл. 68, ал. 2). Ал. 5 на чл. 70 ЗДДС определя, че не е налице право на данъчен кредит за данък, който е начислен неправомерно. В тази връзка не може да бъде споделено становището на оспорващия, че чл. 71 ЗДДС предвижда само едно условие за упражняване право на данъчен кредит – притежаването на фактура, както и че извършването на плащане на цената е данъчно събитие, а след начисляването на данъка възниква правото на приспадането му. Според чл. 25, ал. 6, т. 1 данъкът става изискуем за облагаемите доставки и възниква задължение за регистрираното лице да го начисли на датата на възникване на данъчното събитие по ал. 2, т.е. датата, на която услугата е извършена. Дефиницията, дадена в чл. 12, ал. 1 определя като облагаема доставка „всяка доставка на стока или услуга по смисъла на чл. 6 и 9, когато е извършена от данъчно задължено лице по този закон и е с място на изпълнение на територията на страната, както и доставката, облагаема с нулева ставка, извършена от данъчно задължено лице, освен в случаите, в които този закон предвижда друго”. Следователно, правото на приспадане на данъчен кредит възниква тогава, когато е възникнало данъчно събитие - получена (извършена) е доставка на услуга, която е облагаема. Законът (ал. 7 на чл. 25 ЗДДС) не държи сметка, дали е възникнало данъчно събитие, единствено в хипотезата, когато с фактурата е документирано авансово плащане по доставка, като в този случай се приема, че данъкът е включен в размера на извършеното плащане. Процесните фактури обаче не са за авансови плащания, а документират твърдения за извършени услуги, свързани с реклама в телевизии и върху билбордове, имайки предвид представените договори, които се съдържат в папка – Приложение № 1 към делото (л.л. 174 – 83). Представени са и следните документи: 1. договори, сключени от: А/ [фирма] с [фирма] и с [фирма], за излъчване на ТВ – реклами, и със [фирма], за „експониране на рекламни материали върху съоръжения...”; Б/ [фирма] с [фирма], с [фирма], с [фирма] както и 2. фактури, издадени на [фирма] от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], с копирани към тях фискално бонове. Тези доказателства, представляващи частни документи, оценени след съвкупната преценка и анализ на всички данни по делото, включително съдържанието на цитираните договори, не са достатъчни да обосноват наличие на осъществени доставки на услуги, в полза на дружеството – жалбоподател. Съдът приема, че заключението на експертната само преповтаря отразените в РД констатации, досежно данните за осчетоводяване на спорните данъчни фактури, но не допринася за изясняване на основния спор – извършени ли са в действителност документираните доставки, свързани с реклама. Заключението, за осчетоводяване на спорните фактури и за заплащане на цената също не способства да бъде оформен такъв извод. Наличието на оформени с договорите облигационни отношения между доставчиците [фирма] и [фирма] с търговци, които притежават възможности за телевизионно излъчване и/или за изработване на рекламни пана’ и използване на рекламни площи не означава автоматично, че поръчаните от [фирма] рекламни услуги са предмет именно на тези договори. Предмет на дейност на двете дружества- [фирма] и [фирма] е реклама, поради което е възможно договорите да са сключени за изпълнение на множество поръчки за излъчване на реклами по ТВ. Липсват преки или косвени данни, дали рекламните клипове за [фирма] действително

са били изработени и излъчени по телевизионни канали (ефирни, кабелни и пр.), дали върху рекламни площи са били поставени реклами на [фирма], както и дали доставчиците са разполагали с такива площи (собствени или наети). Приложените копия на изрезки от вестници – снимка на трима мъже, или само на един мъж, с надпис: „Чичо П. знае... ризи V.”, не са скрепени с доказателства, че именно доставчиците, в изпълнение на договор с дружеството – жалбоподател са поръчители на рекламите във вестниците. Чл. 154, ал. 1 ГПК задължава всяка от страните да установи фактите, на които основава своите искания или възражения, а административният орган и лицата, за които оспореният административен акт е благоприятен, трябва да установят съществуването на фактическите основания, посочени в него и изпълнението на законовите изисквания при издаването му (чл. 170, ал. 1 от АПК). В процесния случай благоприятен факт за жалбоподателя е реалността на доставките, доколкото те служат на целта му да оправдае твърдението си за неоснователно отказано право на данъчен кредит. Наличието на реални доставки подлежи на установяване, посредством всички допустими доказателствени средства, но такова не бе проведено успешно в настоящото производство. Не бе доказано, дали рекламните клипове действително са били изработени и излъчени по телевизионен канал. Не бе доказано също, да са били монтирани билбордове с такива реклами. За да установи тези факти оспорващият разполагаше с възможност да представи на технически носител запис на клипа (чл. 71 ДОПК) или съответните документи (разрешение от общинска администрация или от Агенция „Пътна инфраструктура”), даващи му право да поставя и ползва билбордове. Твърдението на вещото лице в съдебно заседание, че „съпътстващите доставката документи и материали, за които има данни по делото – изрезки от вестници, снимки на билбордове”, съответстват на билбордовете, видени в склада на [фирма], не променя горните изводи на Съда. В приложенията към делото няма снимки на билбордове, а само изрезки от вестници. Независимо от начисляването на ДДС в счетоводството на доставчиците и отразяванията в дневниците за продажби и в СД, щом услугите на са били реално извършени, не възниква право на приспадане на кредита. Наличните доказателства обосновават извода за липса на реално извършени доставки на услугите, които са посочени във фактурите, респ. за липса на настъпило данъчно събитие (чл. 25, ал. 1 ЗДДС). По тази причина, за доставчиците [фирма] и [фирма] не е възникнало задължение да начислява ДДС, чрез издаване на данъчен документ (арг. от чл. 86, ал. 1 ЗДДС). ДДС, като косвен, многофазен и некумулятивен данък се начислява по конкретната доставка на стока или на услуга и се включва еднократно в крайната цена, а облагането само на добавената стойност се постига, чрез приспадане на данъчен кредит от страна на получателя. Както вече се каза, за да се ползва от това право получателят на доставката, следва да бъде възможно да се установи реално извършване на документираната услуга, но не само да е изпълнено условието определени по т. 1 чл. 71 ЗДДС – издаден притежава данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл. 114 и 115, в който данъкът да е посочен на отделен ред, по отношение на доставки на стоки или услуги, по които лицето е получател. Неоснователно е становището на оспорващия, изложено в жалбата, че отказвайки да признаят право на данъчен кредит ревизиращите „изкуствено са прекъснали механизма на приспадане на данъчен кредит”. За такова „прекъсване” може да се говори тогава, когато се обсъжда реалност на доставки на стоки, които са били предмет и на последващи сделки. В процесния случай, формалното съответствие на спорните фактури с установените в ЗДДС изисквания за форма не е единствено и

достатъчно основание, за да бъде признато на жалбоподателя правото на данъчен кредит.

По време на ревизията са извършени всички необходими за обективното и пълно изясняване на обстоятелствата процесуални действия, и не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, за каквито се твърди в жалбата. Всички събрани служебно и предоставени от дружеството – жалбоподател доказателства са обсъдени подробно и изчерпателно, както в РД, така и в РА, и в решението на ответника. Доказателствата подкрепят крайните изводи за липса на основание да бъде признато правото на данъчен кредит, начислен в процесните фактури. С оспорения ревизионен акт правилно и законосъобразно, в съответствие с доказателствата е отказано на дружеството – жалбоподател правото да приспадне претендирания и начислен данъчен кредит. Д. кредит е бил начислен неправомерно, тъй като не е доказано настъпването на данъчни събития - получаване (извършване) на услугите, които са отразени във фактурите. При липсата на тези условия правното основание за отказа е чл. 70, ал. 5, вр. чл. 68, ал. 1, т. 1, вр. чл. 25, ал. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 9, ал. 1 и ал. 2, т. 3 ЗДДС.

По горните съображения, жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена и в полза на ответника да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, което, което Съдът определя, на основание чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, вр. чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1/2004 г., на 1 300 лева.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, ал. 2, чл. 161, ал. 1 ДОПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата на [фирма], против потвърдената с Решение № 1437/24.08.2011 г. на директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – С. част от Ревизионен акт № [ЕГН]/05.01.2011 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП – С..

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК], представлявано от управителя С. В. Л. да заплати на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – С., при ЦУ на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 1 300 лв. (хиляда и триста лева).

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ:

